

UZASADNIENIE

Dnia 07.02.2025r. wpłynęło pismo osób prywatnych dotyczące uhonorowania osoby Kazimierza Mayznera poprzez nazwanie jego imieniem i nazwiskiem drogi wewnętrznej, usytuowanej na działce o numerze ewidencyjnym 454/14 przy ul. Kazimierza Wielkiego. Wnioskodawcy zaproponowali również zmianę oznaczenia kamienicy przy ul. Kazimierza Wielkiego 6 na ul. Kazimierza Mayznera 1 z uwagi na fakt, iż w latach 1917 – 1920 mieszkał tam Kazimierz Mayzner. Ww. idea została poparta przez INVEST BUD Sp. z o.o. - właściciela kamienicy przy ul. Kazimierza Wielkiego 6 oraz Okręgową Radę Adwokacką w Płocku.

Działka o numerze ewidencyjnym 454/14 w obrębie 0008- Śródmieście stanowi własność Agencji Rewitalizacji Starówki ARS Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością i jest oznaczona w ewidencji gruntów i budynków użytkowaniem dr – droga. Zgodnie z art. 8 ust. 1 a *ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2025 r. poz. 889)* podjęcie przez radę gminy uchwały w sprawie nadania nazwy drodze wewnętrznej wymaga uzyskania pisemnej zgody właścicieli terenów, na których jest ona zlokalizowana. Właściciel drogi pisemnie wyraził zgodę na nazwanie imieniem Kazimierza Mayznera fragmentu ulicy przy kamienicy, w której mieszkał, tj. obecnej ulicy Kazimierza Wielkiego 6, a konkretnie zaułka pomiędzy numerami 4 a 6 oraz fragmentu za budynkiem nr 4.

Propozycja nadania nazwy – ul. Kazimierza Mayznera dla drogi wewnętrznej, usytuowanej w Płocku, w obrębie 0008 - Śródmieście, na działce ewidencyjnej 454/14 była wielokrotnie omawiana na posiedzeniach Zespołu ds. Nazewnictwa. Członkowie Zespołu pozytywnie zaopiniowali propozycję uhonorowania Kazimierza Mayznera, negatywnie zaopiniowali zaproponowaną lokalizację.

Prezydent Miasta Płocka zdecydował o przedłożeniu na sesję Rady Miasta Płocka projektu uchwały w sprawie nadania nazwy – ul. Kazimierza Mayznera dla drogi wewnętrznej, usytuowanej na działce o numerze ewidencyjnym 454/14.

Kazimierz Mayzner (ur. 6 lipca 1883 w Warszawie – zm. 28 marca 1951 w Płocku) – polski działacz społeczny, polityczny, adwokat, ochotnik wojen 1920 i 1939, założyciel i prezes Klubu Artystycznego w Płocku.

Pochodził z rodziny o tradycjach związanych z działalnością na polu społecznym i charytatywnym. W latach szkolnych był uczestnikiem nielegalnych kółek samokształceniowych wśród uczniów gimnazjów warszawskich. Był studentem Uniwersytetu Warszawskiego (1903–1904), a następnie Politechniki Warszawskiej (1904–1905), współorganizatorem strajku szkolnego w lutym 1905 r. zmierzającego do spolszczenia szkół i uczelni znajdujących się w ówczesnym zaborze rosyjskim. W roku akademickim 1905/1906 rozpoczął studia prawnicze na Ecole de Droit w Paryżu, które następnie kontynuował na uniwersytecie w Petersburgu (1906–1909) i Dorpacie, kończąc je w 1911 r.

Do Płocka przybył w 1917 roku, obejmując stanowisko podprokuratora, a następnie prokuratora przy Sądzie Okręgowym. W 1918 roku został członkiem Rady Miejskiej i pełnił funkcję radnego przez następnych 16 lat. Brał udział w podejmowaniu najważniejszych decyzji politycznych i gospodarczych dotyczących miasta. Na forum samorządu występował wielokrotnie w sprawach dotyczących rozwoju kulturalnego miasta m.in. walcząc o zapewnienie bytu miejscowego teatru.

W czerwcu 1920 otworzył kancelarię adwokacką.

Podczas wojny polsko-bolszewickiej zgłosił się ochotniczo do wojska, gdzie służył jako porucznik audytor korpusu sądowego. Po zakończeniu służby rozpoczął praktykę adwokacką, zdobywając opinię jednego z najbardziej cenionych prawników miasta.

Największe znaczenie dla historii Płocka miała jego działalność społeczna i kulturalna. W 1929 roku zainicjował powstanie Klubu Artystycznego Płocczan (KAP), który stał się najważniejszym ośrodkiem życia kulturalnego miasta w okresie międzywojennym. Organizował wystawy malarskie, koncerty, przedstawienia teatralne, odczyty i dyskusje literackie. Dzięki jego staraniom wielu artystów mogło prezentować swoją twórczość i rozwijać działalność artystyczną w Płocku. Współcześni uznawali go za głównego animatora życia kulturalnego miasta. Należał do Towarzystwa Przeciwgruźliczego, Polskiego Czerwonego Krzyża, Związku Zawodowego Pracowników Umysłowych, rady teatralnej przy płockim magistracie, Związku Oficerów Rezerwy, koła seniorów Legionu Młodych, płockiego komitetu Funduszu Obrony Narodowej. W drugiej połowie lat 30. zaangażował się w projekt uczynienia Płocka ośrodkiem turystycznym, co miało przyczynić się do jego rozwoju gospodarczego. Był członkiem Polskiego Towarzystwa Krajoznawczego i Związku Popierania Turystyki. Wchodził w skład komisji dokonującej wyboru melodii hejnału płockiego. Za pracę samorządową i społeczną został odznaczony w roku 1931 Złotym Krzyżem Zasługi.

Kazimierz Mayzner był także publicystą i redaktorem. Publikował artykuły w prasie lokalnej i ogólnopolskiej, współpracował m.in. z „Gazetą Polską”, „Dziennikiem Płockim”, „Życiem Mazowsza”, redagował „Przegląd Płocki” i „Głos Płocki”. Był autorem dramatu psychologicznego pt. „Dziewczyna z winiarni”, wystawianego trzykrotnie w płockim teatrze i czterech popularnych „Szopek płockich” – widowisk satyrycznych ukazujących znane osobistości z miejscowego życia publicznego na tle aktualnych wydarzeń. Za tę aktywność w 1936 roku został uhonorowany na wniosek Polskiej Akademii Literatury odznaczeniem „Wawrzyn Akademicki”.

Podczas II wojny światowej przebywał w niemieckim obozie jenieckim w Murnau, gdzie organizował działalność teatralną i kulturalną wśród jeńców. Po wojnie powrócił do Płocka i nadal uczestniczył w życiu społecznym miasta.

Zmarł 28 marca 1951 roku w Płocku. Został pochowany w Płocku na cmentarzu przy Alei Kobylińskiego.

Kazimierz Mayzner uznawany jest za jedną z najważniejszych postaci międzywojennego Płocka – wybitnego adwokata, radnego, społecznika i twórcę nowoczesnego życia kulturalnego miasta. W 2025 roku na ścianie frontowej kamienicy w Płocku, w której mieszkał w latach 1917–1920, odsłonięto tablicę pamiątkową poświęconą jego działalności.